

פרולוג

רגליו של דני רעדו כשעמד בפתח החדר.

היסוס קל, והוא נכנס.

ניחוח של טחב מיושן מילא את החלל, כאילו עמד הזמן מלכת. על הקיר תלתה תמונת דיוקנו של ד"ר קאלי, ולצדה תמונה של אדם נוסף, שלא הכיר. דני תיאר לעצמו שזהו היורש הראשון אחרי ד"ר קאלי. הוא ידע שאַפְרָשָׁה - שגם תמונתו התנוססה על הקיר - העביר את הירושה שקיבל מד"ר קאלי הלאה. המשא היה כבד מדי עבור אדם פשוט כמוהו. הוא היה טוב לב ונאמן, אבל הרגיש עצמו לא ראוי לאחריות כה כבדה.

דני בחן את דמותו של ממלא המקום של ד"ר קאלי. האם זירו לא אמר

שזהות היורש נשמרה בסוד? האם הנבל שיקר לו, או שאולי החדר הזה הוא חלק מן הסוד? הוא אינו מתפלא אם כן. אווירת מסתורין אפופה דממה דקה של סוד ושל היעלם מילאה את החדר.

מי היה היורש בזמן המהפכה הגדולה? תהה דני. הוא בחן את ציורי השמן שעל הקירות. היו שם אנשים נוספים, שללא ספק מילאו תפקידי מפתח במסדר. הוא לא זיהה אף אחד מהם.

בארון הספרים, שהיה עשוי עץ כבד, ניצבו ספרים שנראו עתיקים, אבל למעשה לא היו עתיקים יותר מדי. כל קיומם של הדופּלִיקָטִים הנו כבן מאתיים שנה, לא הרבה יותר. אולי הטחב הוא שעשה בהם שמות כך שהם נראים בלים מְיוֹשֵׁן. הוא מרגיש את הלחות באוויר, ולא מן הנמנע שאדי המים חיבלו בשימור הספרים. הוא תהה מדוע אכן הניחו אותם כאן, ומי עשה זאת.

דלת נוספת. מיושנת. בריח חלודה. דני מישש את הדלת בסקרנות, מבחין בכיתוב בלטינית, שמתחתיו נכתב באנגלית: אין כניסה. באותיות קטנות יותר נכתב באותיות לטיניות משהו נוסף.

בדחף בלתי נשלט פתח דני את הדלת וחש הדף נורא מפלח את קרביו, רוח עזה מכה בפניו, גופו הוטח קדימה בכוח.

הוא פתח את פיו כדי לצעוק, אך היה זה מאוחר מדי. צעקתו נבלמה אי שם, בין עבר להווה. הוא נפל על האדמה בעוצמה, חש כאב עז מפלח את עצמות הלסת שלו, מן הסנטר עד לאף.

התחושה הבאה הייתה של קור עז. הקור בו חש קודם לכן התגמד ונעלם לעומת הכפור שאפף אותו כעת מכל כיוון, מרעיד את גופו מבפנים. עצמותיו ריחפו מן הקור. לא חשב שקיים קור כזה על פני האדמה.

שלג כפורי נערם סביבו. דני צעד על אדמה קפואה, רועד כמו לולב. הקור היה נורא, והוא לא היה לבוש בהתאם. הקור צרב את הסינוסים שלו, את ריאותיו המעונות, חודר עד לעצמותיו. הוא לא הצליח לחשוב על שום

דבר. הקור בלע את הכל. השמים היו אפורים ונוקשים, אור שמש חיוור הבהב בקושי מבעד לעננים.

מולו מבנה עץ גדול בלב היער. הוא זיהה את המקום מיד וידע שראה אותו כבר בעבר.

בעבר.

"מי שם?" עלה קול מתנגן מתוך המבנה.

דְּנִי שתק באימה. לבו אמר לו שהוא חזר שוב אל העבר, אל אותו מקום אליו כבר הגיע. הוא נצמד אל הקיר ללא קול. פרופסור אֶנְגֶּלְרֵז הזהיר אותו בפעם הקודמת לא להתגלות. הוא הורה לו להיות בשקט, באומרו שהם אכן רואים ואינם נראים, אך אם ידברו, ישמעו אותם. הוא התרה בו שהם עלולים להיפגע אם ייחשפו.

דְּנִי ניגב בכף ידו את הזיעה שזלגה ממצחו, החרדה ניצחה את הקור העז. בידו השנייה אחז בקיר, נצמד אליו ללא נוע. אם יחלפו כמה דקות דומייה, אולי יחשבו שמדובר בארנב או בונה. לא שהוא יודע אילו בעלי חיים מתגוררים ביער הזה.

אֶבְרָשָׁה!...

דְּנִי זיהה את הצעיר הרוסי שנכנס אל הבניין, מנער את כובעו מפתיתי השלג. לבו זינק אל גרונו. הוא צדק בהשערתו: הוא אכן חזר אל העבר. שוב הוא אורח מן העתיד המפריע את מנוחתם של אנשי העבר.

כעבור דקות אחדות שמע דְּנִי את ד"ר קְאֵלִי מברך את אֶבְרָשָׁה בחמימות. "שלום, נערי היקר". הצעיר ענה משהו, בקול שקט אותו דְּנִי לא שמע. כחלוף רגע שמע דְּנִי שוב את קולו של ד"ר קְאֵלִי: "אֶבְרָשָׁה, נדמה לי שיש לנו בחוץ אורח מן העתיד". שתיקה קצרה. "ונדמה לי שהוא סובל מן הקור. הכנס אותו".

דְּנִי רעד. שיניו העליונות התהדקו אל התחתונות, וזיעה זלגה במורד גוו.

הוא ידע שהוא בלתי נראה לעין אדם רגיל, כמו שאמר לו פרופסור אַנגֶלר, אבל ד"ר קאלי הוא הרי אבי הדופֶלֶיקָטִים, והוא הרגיש בקיומו עוד לפני שנכנס. אם כי, כשחזר עם פרופסור אַנגֶלר אל המקום הזה בדיוק, ראו את ד"ר קאלי והלה לא התייחס אליהם כלל. האם ראה אותם ושתק?

אַבְרָשָׁה יצא והביט כה וכה, נראה היה שאינו רואה אותו. ד"ר קאלי הוציא את ראשו מן החלון שבקומה השנייה. ווילונות לבנים הציצו מבעד לחלון החוצה ביחד עם תנועת גופו של המלומד. ד"ר קאלי הביט מבעד לחלון ישר אליו, וחייך.

"היכנס, נערי", קולו של ד"ר קאלי היה נעים, אבל לא ניתן היה להתעלם מנימת הסמכותיות שלו. "אַבְרָשָׁה, הראה לו את הדרך".

אַבְרָשָׁה החל לנוע וּדְנִי הלך בעקבותיו. ברור היה כי אַבְרָשָׁה לא רואה אותו.

דְנִי טיפס מעלה. מדרגות העץ נטולות השטיח חרקו מעט תחת רגליו. ניחוח נעים של אוכל מבושל, של חיים, של אהבה, מילא את האוויר. הרצפה הנקייה הייתה עשוית עץ מהוקצע.

דלת חדרו של ד"ר קאלי הייתה פתוחה לרווחה. המלומד עמד בפתח, מחייך אליו. הוא נראה צעיר יותר מהפעם הקודמת, בה ראה אותו זקן ועייף. כעת היה צעיר ורענן הרבה יותר, ועיניו הסגולות נראו נעימות ומאירות, על אף צבען הבלתי שגרתי. מבנה גופו חסון וזקוף, ובשיער הבהיר זרקה מעט שיבה, אך לא יותר מדי.

"מה שמך, נערי היקר?" שאל באנגלית בעלת מבטא זר, כבד מעט יותר מדי, מחווה בידו כמרמז לו להיכנס.

"דְנִי", ענה ברטט. השאלה הייתה פשוטה להבנה, ועל אף הסגנון הכבד בו השתמש המלומד, הוא הבין אותו ללא קושי. "דְנִיאל הארט". הוא נכנס אל החדר וד"ר קאלי סגר את הדלת. אַבְרָשָׁה נותר בחוץ.

ד"ר קאלי בחן אותו בעניין רב. "בן לאיזה עם אתה?"

"אני יהודי". הוא חש מבוכה, סורק את ציציותיו ספונטנית. "האם אתה מכיר יהודים?"

"אין קל מזה", חייך קאלי. "יש לי פה שלושה ילדים מילדי היהודים. בהם אחד מוכשר ביותר".

"ידעת שאבוא, אדוני?" דני, מנומס כתמיד, דיבר בדרך ארץ אל האיש המבוגר.

"אני רגיל לארח אורחים מן העתיד", אמר הדופליקט במנוד ראש. "בניגוד למה שאמר לך פרופסור אַנגֶלר, בני דורי אינם נוגעים באנשי העתיד לרעה, אם אין להם כוונות זדון. אַפְרָשָה אינו יכול לראות אותך, אבל אני כן".

"גם בפעם הקודמת שחזרתי אל העבר נוכחת במקום, אדוני", העז דני, "ולא אמרת לי דבר".

ד"ר קאלי חייך, חיוך שהעמיק את קמטי התבונה וריכך את הנוקשות המסוימת שעוד השתמרה בתווי פניו. "הרשות בידי אם לפנות אל אנשי העתיד בדברים או לא", השיב. "אמור לי דני, מה הביא אותך לכאן?"

"נכנסתי לחדר שהיה כתוב עליו 'אין כניסה'", נאלץ דני להודות. חשש קינן בתוכו מתגובתו של המלומד הגאוני. מה יעשה לו אם ישמע שהפר באופן בוטה כל כך את חוקת הדופליקטים שהוא עצמו קבע?

"תיארת לי עצמי", המהם ד"ר קאלי, ונראה כי אינו מתרגש במיוחד.

דני סקר במהירות את החדר הגדול. ארונות רבים יחסית לגודל החדר, מדפים הגודשים את הקירות, כספת גדולה מונחת בצד. לפני הכספת הונחו כמה פוחלצי חיות. הוא זיהה זאב טונדרה לבן, ארנבת, ונדמה לו שהשלישי הוא בונה. כמה ציפורים מפוחלצות שלא הכיר הביטו בו בדממה.

שולחן עץ כבד הפריד בינו לבין ד"ר קאלי, מכוסה בניירת, אביזרי מדידה

שונים וערמת ספרים שהונחה בקצה השולחן, סמוך למקום בו עמד. ספר בודד נח סמוך לד"ר קאלי בטווח הושטת ידו. "איזה אסון התרחש בעולמך, נערי?"

"אסון?" דני ניתק את עצמו מן ההתבוננות הסקרנית בחדרו של האיש. "איזה אסון?"

"איש לא נכנס לשם אם אינו נואש. מה קורה לאנשי העתיד בדורך, דניאל?"

"אתה מכיר את זירו?"

פניו של ד"ר קאלי קדרו. "שמעתי עליו". שפתיו נחתמו. ברור שאינו עומד להאריך בעניין.

"ידעת מה יקרה?" הסתקן דני.

"איני יודע מה יקרה ביום הבא, נערי. נבואה אינה כוח על. היא ניתנה בעבר הרחוק רק על ידי הבורא. אני יודע על העתיד רק ממה שאני שומע מאנשי העתיד".

"מי סיפר לך על זירו, אדוני?"

קאלי חיך. קמטוטים דקיקים כנחשים התפתלו סביב עיניו. "כמו שאמרתי. אנשי העתיד".

"איזה איש מן העתיד סיפר לך עליו?" התעקש דני.

"אינך יודע נימוסים מהם", חיך ד"ר קאלי שוב. "לעולם איני מוסר סודות. אני נשאר בדור שלי, משמש אב לילדים חסרי בית ומפתח את המחקר שלי. רק התודעה שלי נעה בין הזמנים כרוח בין עצי היער".

דני החריש.

ד"ר קאלי קם ממקומו והושיט לו את הספר הבודד שהיה מונח לידו. הוא נראה עתיק וכבד משקל. "קח".

"מה זה?" רעד דני. הספר רטט בחיות, מקרין אנרגיה ועוצמה. קרני חום בקעו ממנו, בלתי נראות אך מורגשות היטב.

"כשביטחתי את הכדור שלי, נתתי כוח בידי האוצרים", השיב ד"ר קאלי בקול מדוד, שליו. "הכוח הזה עצום וגם מוגבל. אני רוצה שתהיה מודע לו".

"למה דווקא אני?" תבע דני לדעת, מתאמץ לרסן את גופו הרועד. הוא טרם שלח יד לקבל את הספר.

קאלי חייך. "שאלת את השאלה הזו, אני מניח, את עצמך ואת הסובבים אותך".

"כן".

"תדע את התשובה כשיגיע הזמן. לא הרבה לימד אותי העולם, אבל את המעט שלמדתי, למדתי בסבלנות".

דני נרעד כשפגשה ידו בזו של ד"ר קאלי. היד הייתה קרה, מצמררת למגע. האיש הניח בידו את הספר, שהיה קל משקל להדהים, בניגוד למראהו הכבד.

האיש חייך אליו. "היה שלום, נערי. אני מקווה שתחזור לכאן כדי לספר לי את סופו הטוב של הסיפור הזה".